מו א ב מיי׳ פכ״ב מהל׳ שבת

סימן שא סעיף מח: סימן א סעיף מח: בא ג ד מיי פי"ע שם הלכה יע סמג לאוין סה טוש"ע

שם פעיף לד:

ב ח מיי שם:

דלהשתמף כל גופו אפי' לכתחילה שפיר

דמי מני ר'"ש היא ידתניא לא ישתמף אדם

בין בחמין בין בצוגן דברי ר"מ ר"ש מתיר

ר' יהודה אומר בחמין אסור בצוגן מותר:

ונסתפג אפילו בעשר אלונמיות: רישא

רבותא קמ"ל וסיפא רבותא קמ"ל רישא

רבותא קמ"ל דאפילו הני דלא נפישי בהו

מיא כיון דחד הוא אתי לידי סחימה וסיפא

רבותא המ"ל אפילו הני דנפישי בהו מיא

כיון דרבים נינהו מדכרי אהדדי: יתנו רבנן

מסתפג אדם באלונטית ומניחה בחלון "ולא

ימסרנה לאוליירין מפני שחשודים יעל אותו

דבר רבי שמעון אומר מסתפג באלונטית

אחת ומביאה בידו לתוך ביתו אמר ליה

אביי לרב יוסף הלכתא מאי אמר ליה הא

ר' שמעון הא רבי הא שמואל הא ר' יוחנן

ר' שמעון הא דאמרן רבי ידתניא אמר רבי

כשהיינו למדין תורה אצל ר' שמעון בתקוע

היינו מעלין שמן ואלונמית מחצר לגג ומגג

לקרפף עד שהיינו מגיעין אצל מעין שהיינו

יו) לעל לט., כ) עילופין פוז. ע"ש, ג) [חשודין לסוחטה ונותנין אותה לאחרים. ערוך ע"ש], ד) עירובין לא. [מנחות עב.],

ד) ולעיל מו. וש"כן, ו) ועי

פירש"י עירובין סג. ד"ה מחווא

פירש״י עירובין סג. ד״ה מחוזם ברש״י פסק״ ה. ד״ה מחוזם וברש״י ב״מ נט. עוד שם טו. ד״ה אוכלסא דמחוזאן, ז) סנהדרין קא, ד) [פסחים מב:], ט)

ספי"ד. י) אצות פ"ד משנה י"ד.

ספייה, י) חבות פייד משנה ייד, כ) עירובין יג: ע"ש, () [מוספי פייז], מ) [לעיל סו: ע"ש], () [עמ"ש רש"י ברסות נד: וע"ע פרש"י ביבמות סו. ד"ה וע"ע פרש"י ביבמות סו. ד"ה

בגדתחהן, ס) וובישעיה כח א

גרם ומיא דדורמסקית וכן גרם

נגס וננים 177 נוסקים וכן גנס רד"ק שס], ע) [בגיטין איי סובני יחומס], פ) [שייך לעיל במשנה],

תורה אור השלח

1 הַחֹרֶשׁ הַזֶּה לְכֶם ראשׁ חֲרְשִׁים רִאשׁוֹן הוּא לְכֶם

הגהות הב"ח

(A) גמרא סכניתה אמר ר' אבין בר רב חסדא א"ר

יוחנן לריך לקשר שני וכו׳ ואמר כ׳ סייל: (ב) רש"י ד״ה

ברש"י שפי׳ דלפופי הוא על ידי

מנורות ופסיהיאות:

לחדשי השנה:

שמות יב ב

דתניא א"ר כשהיינו למדין תורה כו'. מסתמאא יחידי היה שלא היה אלא אחד מתלמידיו עמו כשהיה רוחן כדתניא במקום שנהגו (פסחים דף נא.) שלא ירחוך תלמיד עם רבו ואם היה רבו

לריך לו מותר ומסתמא ר"ש לא היה לריך אלא לאחד כשהיה רוחן

וכשהיו שבים לביתם היה התלמיד נושה החלונטית בפני עלמה שר"ש לא היה נושא עמו דהא ק"ל שיחיד מותר להביאה ולא חיישינן לסחיטה והא דקאמר היינו ר"ל כל אחד ואחד בפני עלמו כשהיה מגיע יומו לשמש רבו ולעיל בפ' כירה (דף מ:) גרסינן מעשה בתלמיד של ר' מאיר שנכנס אחריו לבית המרחץ ויש ספרים דגרסי תלמידיו ואיננו ובכל הספרים גרסי לקמן בפרק שואל (דף קנא:) 'תלמידו. מ״ר:

צריד לקשר שני ראשיה למטה. בגיטין בפ' המקין (דף נט.) מפרש דסכניתא הוא בגד דק דאמרינן ש סוכני וחומר כי אמגווא ופלגא דאמגווא ומשום הכי נריך לקשר שני ראשיה למטה שלא יפריחנו מעליו הרוח ואתי לאתויי או משום דנראה כעין משוי לפי שהוא דק מאד ואינו נראה מלבוש אא"כ נראה קשור: פירשנו [נרים את הקמן. פירשנו [נרים כל הכלים] (דף קכ"ג. ד"ה אסובי):

הדרן עלך חבית

רוחצין בו שמואל דאמר רב יהודה אמר שמואל מסתפג אדם באלונמית ומביאה בידו לתוך ביתו ר' יוחנן דאמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן יהלכה מסתפג אדם באלונטית ומביאה בידו לתוך ביתו ומי א"ר יוחנן הכי והא"ר יוחנן ייהלכה כסתם משנה ותנן ונסתפג אפילו בעשר אלונטיות לא יביאם בידו ההוא כבן חכינאי מתני לה א"ר חייא בר אבא אר"י יהאוליירין מביאין בלרי נשים לבי בני ובלבד שיתכסה בהן ראשן ורובן יסכניתא ® צריך לקשר ב' ראשיה למטה א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן למטה מכתפיים אמר להו רבא לבני °מחוזא כי מעבריתו מאני לבני חילא שרביבו בהו לממה מכתפיים: סכין וממשמשין: ״ת״ר הסכין וממשמשין בבני מעיים בשבת ובלבד שלא יעשה כדרך שהוא עושה בחול היכי עביד ר' חמא בר חנינא אמר סך ואח"כ ממשמש ר' יוחנן אמר יסך וממשמש בבת אחת: יאבל לא מתעמלין: א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן "אסור לעמוד בקרקעיתה של דיומסת מפני שמעמלת ומרפא אמר ר' יהודה אמר רב כל ימיה של דיומסת עשרים ואחד יום ועצרת מן המנין איבעיא להו עצרת (בתחלה) להאי גיסא או להאי גיסא ת"ש דאמר שמואל כולָהו שקייַני ®מדִיבחא ועד עצרתא מעלו דילמא התם הוא דכמה דקריר עלמא מעלי אבל הכא משום הבלא הוא כיון דחמים עלמא מפי מעלי אמר רבי חלבו חמרא דפרוגייתא ומיא דדיומסת קיפחו עשרת השבמים מישראל רבי אלעזר בן ערך איקלע להתם יאימשיך בתרייהו איעקר תלמודיה כי הדר אתא קם למיקרי בספרא בעא למיקרא יהחדש הזה לכם •אמר החרש היה לבם בעו רבנן רחמי עליה והדר תלמודיה והיינו דתנן יר' נהוראי אומר הוי גולה למקום תורה ואל תאמר שהיא תבא אחריך שחבריך יקיימוה בידך ואל בינתך אל תשען 🤊 תנא לא ר' נהוראי שמו אלא ר' נחמיה שמו ואמרי לה ר' אלעזר בן ערך שמו ולמה נקרא שמו ר' נהוראי שמנהיר עיני חכמים בהלכה: אבל לא מִתגרִרין: ת"ר יאין גוררין במגררת בשבת רשב"ג אומר מאם היו רגליו מלוכלכות במים ובצואה גורר כדרכו ואינו חושש רב שמואל בר יהודה עבדא ליה אימיה מגררתא דכספא: אין יורדין לקורדימא וכו': מאי מעמא 'משום פיקא: ואין עושין אפיקטויזין בשבת: אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן ילא שנו אלא בסם אבל ביד מותר תניא רבי נחמיה אומר לאף בחול אסור מפני הפסד אוכלין: ואין מעצבין את הקמן: אמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן מילפופי ינוקא בשבת שפיר דמי והאגן תגן אין מעצבין התם יבחומרי שדרה דמיחזי כבונה: ואין מחזירין את השבר: אמר רבי חנא יובגדתאה אמר שמואל

גבו׳ דלהשחטף. שופכן על גופו דלאו דרך רחיצה היא שרי לכתחילה אפי׳ בחמין: סיפא. אבל עשרה בני אדם כו׳: ומניחה בחלון. הסמוכה לכותל המרחץ: לאוליירין. בלנים: על אותו דבר. סחיטה: הא רבי והא ר"ש כו'. הרי כל אלו שמתירין: מחלר לגג כו'. ר"ש

לטעמיה דאמר בעירובין (דף עד.) אחד גגות אחד חלירות וא' קרפיפות כולן רשות אחת הן לטלטל מוה לוה ואפילו של בעלים הרבה: עד שהיינו מגיעין כו'. ומסתמא לא היו מניחין אותה על המעין במקום הפקר: כבן חכינחי מתני לה. דברי בן חכינחי מסיים בה ולאו סתמא: האולייריו. בלנין: מביאין בלרי נשים. סדינים שהנשים מסתפגין בהם מותר להביחן דרך מלבוש לבית המרחץ: **סכניתא**. סודר גדול [א] שתלוי לו בין כתפיו וראשו עטוף בו: לריד לקשור שני רחשיה. זה בזה שלה תפול מרחשו: כי מעבריתו מאני לבני חילא. כשתביאו בגדי העובדי כוכבים בני החיל המוטלים עליכם לשמשן ואתם מביאים להם בשבת דרך רשות הרבים: שרביבו בהו למטה מכתפיים. שלא יהיו שוליהם מונחים בכתפיכם אלא משוכים למטה שיהא נראה לבוש: **סך ואח"כ** ממשמש. [דקסבר] בחול ממשמש ואחר כך סך: דיומסיפש. שם נהר שמימיו מלוחים: שמעמלת. מחממת: ומרפא. שהטיט מלוח: כל ימיה. ימי רפואתה: להאי גיסא כו'. מתחלת הימים או בסוף: שקייני. משקין לרפוחה: מדבחה לעלרת. אלמא עלרת בסוף: חמרא דפרוגיתא. שם מדינה שיינה משובח: קפחו עשרת השבטים. שהיו בעלי הנחה ועסוקים

גליון הש"ם נמ' אמר החרש היה לבם. עי דבר נחמד בקרנים בליקוטים שבסוף הספר: רש"י ד"ה אלא טנסוף סספר די די האיא בסם וכו' משום שחיקת סמנין. ע"ל דף קכג ע"ב ברש"י ד"ה מפיהטויזיו: הגהות הגר"א

[א] רש"י ד״ה סוכניתא סודר גדול. נ״ב אבל הרמב״ם פי׳ קטן שאין מכסה ראשו ורובו:[']

לעזי רש"י .אשטריי"ל ואישטרייל"אז אשטו יייי (א קרצפת, מגרדה אונמלוטי״א

רבינו חננאל

דתנינן סתמא כר"ש . הילכתא כוותיה, דהא בכירה נמי תנינז סתמא כוותיה. נמי וניבן סומא כחורה, מעשה שעשו אנשי טבריה כר'. 6)ואע"ג דאמר עולא הלכה כאנשי טבריא, הא אמר ליה רב נחמן תברינהו לסילונייהו . אנשי טבריא, ואוקימנא כר״ש. ופסקינן בגמרי׳ אמר רבה בר בר חנה א״ר יוחנן הלכה בר חנה א"ר יוחנן הלכה כרבי יהודה. ודקדק רב יוסף על רבה בר בר חנה וא"ל בפירוש שמיעא לך דהילכתא כר׳ יהודה או מכללא אמרתיה, כו ייוודדה מכיללא אמודדה, א"ל בפירוש שמיעא לי(ה). וכיון דפסק ר' יוחנן בפירוש הלכה כר' יהודה כוותיה הלכה כר' יהודה כוותיה עבדינן. ומסתפג אפילו בעשר י אלונטיות ולא יביאם בידו ואע״פ שאין בהם מים מרובים, דכיון דחד הוא דלמא היו בני אדם הרבה אפילו אם מסתפגין כולן באלונטית אחת והיא כשרויה במים. כיוז

בכך ולא היו עוסקים בתורה וילאו לתרבות רעה: להסם. לפרוגיתה ודיומסית: אימשיך בתרייהו. אחר היין והרחילה: איעקר חלמודיה. נעקר תלמודו ושכחו: החרש היה לבם: הוי גולה למקום חורה. אם מ״ח אתה אל תשב אלא במקום ת"ח חבריך ואל תאמר תלמידים הם יבואו אלי ודי לי בכך למה אהיה גולה: שחביריך יקיימוה בידך. שתהא רגיל אללם וכשתשנה מסכת אחת והם אחרת תשמענה ותהא סדורה בפיך ואל תשתכח הימנה: ואל בינסך אל סשען. לומר חכם גדול אני וזכרן וכשאחזור פרק זה או מסכת זו לא תשתכח חברתה ממני: מגררת. אשטריי"ל ואדם מגרר בה: מגררפא דכספה. לשבת: משום פיקה. טיט של אותו נהר מחליק ובגדי האדם נישורין במים כשהוא נופל ואתי לידי סחיטה: אלא בסס. דדמי לרפואה וגזירה ° משום שחיקת סמנין: אבל ביד. להכנים יד לתוך גרונו עד שיקיא מותר: מפני הפסד אוכלין. שבמעיו ומתוך כך הוא רעב וחוזר ואוכל: לפופי. אונמלוטי״א כמו שעושי׳ לקטן שיתיישבו אבריו ולא יתעקם: בחומרי שדרה. חוליות של שדרה שנתפרקה אחת מהן. ולאחר זמן קמיירי דאי ביום לידה (3) אמרי' (לעיל דף קכט:) כל האמור בפ'

תוכחה דיחוקאל עושין לחיה בשבת: הלכה הגג וכדומה לו מקום שמותר לו לטלטל. אליירין הם (השמשים) [שמשמשיון] בני אדם הנכנסין במרחץ, והן חשודין בוימה שמא יטמאו לונטיות זו בשכבת זרעם. א"ל אכיי לרב יסף והילכתא מאי כרי. והלכתא כי הא דא"ר חייא בר רבה א"ר יוחנן הלכה מסתפג אדם באלונטיות ומביאה בירו לתוך ביתו. ומקשינן עלה הא"ר יוחנן הלכה כסתם משנה ותנן מסתפג אדם אפילו בעשר לונטיות ולא יביאם בירו. ומפרקינן מתניתין ר' יוחנן לא דא"ר חייא בר רבה א"ר ותוק הלכה מסתפג אדם באלונטיות ומביאה ב"דו. ומוקשינן עלה הא"ר יותון לא מסתם משנה ותנן מסתפג אדם מאלונטיות ומביאה ב"דו. ומוקראות ומיא בר אבא א"ר וחונן למטה האני לה סתפא, אלא ככן חכינאי מתני לה. בתלמוד א"ר בכיר ה" חנינה כן עקיבא התיר הבאת לונטיות. סכינתא, א"ר אבין כר בה וסדא א"ר יותון צדיך לקשר ב" ראשיה למטה, א"ר חייא בר אבא א"ר וחונן למטה מכתפים, שלא להראות משא בני בול ודי הילם, שרביבו להו למטה מכחפים, שלא להראות משא בכתף. בלדי נשים לב" בני, פ" דהא קן של עשים כשמביאין להן האוליירין מכרוץ לא התרוז אלא עד שיתכסה בהן ראשו ורובו. סכין וממשמשין. הילכתא כר" יותנן דאמר סך וממשמש בבת אחת, והוא משמוש ביד בקלות. אבל לא מתעמלין, פ" פושטין ומקפלין ורועותיהם לפניהן ולאחריהן, רכן רגליהן ע"ג רייכותיהן ומתחממין ומזיעין, והוא כמין מעשה [נ"א: והן כמעשה] רפואה ואסור. וכן אסור לעמוד בשבת בקרקעיתה של דיומסת מפני שמעמלת ומרפאה. חמרא דפרוגתא, "ין של פרוגיתא, והוא שם מקום. ומיא דריכותיהן ומתחממין ומזיעין, והוא כמין מעשה [נ"א: והן כמעשה] רפואה ואסור. וכן אסור לעמוד בשבת בקרקעיתה של דיומסת מפני שמעמלת ומרפאה. חמראה שה זמן הרבה מקפח וחוכח תלמודו. הוא של פרוגיתא ומים טובים הם וערבים ונמשך לב שתה אות בהן ואינו רובש לש לרימסת טובים הם וערבים ונמשך לב שתה אות בן אומר בהליע מולכות בטיט ובצואה גורד כרכו ואניו חושש. רב שמואל ברי הודה עבדא ליה אמיה מגדרת אתרדין, אירוד הוא חיוכוך בכלי, כי הא דתנו רבנן אין גורדין במגדת בשבת, רשב"ג אומה אם היו רגלי מלוכלנות בטיט ובצואה גורד בני אדם ומעלין אותו משם. ויש ותחיו טיט כמו טפל, ואם יכעל בוא אוו לא בט של מיר אם של שמים ותחתיו טיט כמו טפל, ומם בעל בי אינו לא בט שהוא אסור אבל ביד מותר. ואין מחזירין את השבר. אמר רב הוגו את המואל בו מורה והוו שיצוב מלשון עצבון. לפופי ינוקא, לחבר איברים של תינוק, כדתרג׳ ויחבר, ואין מחזירין את השבר. אמר רב הוגא בגדתאה אמור אל מינול מוליות של שדירה את תעל חברתה ווהו עיצוב מלשון עצבון. לפופי ינוקא, לחבר איברים של תינוק, כדור מוליות של שדירה את תעל חברתה ווהו שניוב להוא בירות בוות את הברות בורות בוות את המוב ביות הוא של היים למוד בות את המוב בירות הוא של בידו מות המוב בתות בות המוב בירות המוב בירות בירות בירות המוב בתות הודים במובה בירות המוב בל ביר מות המוב ביר

שם סעיף נד: הוד ה ו מיי פכ״א מהלי שבת הלכה כה סמג שם טוש״ע או״ה סימן שכו סעיף ב: מש ז מיי וסמג שם טוש״ע מש ז מיי וסמג שם טוש״ע שם וסימן שכח סעיף מב: נא ט מיי׳ שם הלכה ל טוש״ע ם מיי שם הכנה כ פושיע או״ח סימן שם סעיף ג: י מיי שם הלכה כט טוש״ע או״ח סי שא סעיף מו נג ב ל מיי שם הוכה וא חמנ נג כ ד מייי שם הכני נט טנה.
שם טושיע אויה סיי שכח
סעיף לט:
גד מ מיי וסמג שם טור
שו"ע אויה סימן של

קמו:

מוסף רש"י

סעיף י: מעיי פכ״ב שם הלכה כו:

: בהג״ה

לא ישתטף אדם. בשנת, בין בחמין. ואפילו הוחמו נחול (לעיל למ:). מסתפג אדם באלונטית ניו"ט ונשנת אם באלונטית ניז"ט וכצכם חם רמן בלונן, וחץ מושין שמח יסחוט (שרובין פח.). על אותו דבר. סחיטים (שם). ומביאה בידו. וחץ מוששין שמח ישכח שמן. לפון כו, ואלונטית. שמן. לפון כו, ואלונטית. לסקמפג כה (שרובין אצא) ור"ש לעעמיה דחמר בערובין (פט.) למן לגיס שצמו מחוץ (מנוחות למן לגיס שצמו מחוץ (מנוחות שבו. הלבה כסתם משנה. שבו. הלבה כסתם משנה. וב.). הלכה כסתם משנה. רבי הוא סדר המשנה וכשראה לבי יאון פאר יאמנה דברי חכם וישרו בעיניו שנאן סתם ולא הזכיר שם אומרו עליהן כדי שלא יהו שנויה מפי יחיד ונראין כאילו נשנו מפי המרופים ויעשו כמומן (ביצה ב). לבני מחוזא. לתכיים דרכל (ערובין 0ג.) עילו של רכל (פחדם כ: וב"מ עו.) עיל שהיה רכל דר כמוכה כך שמה (ב"מ נש.). סכין וממשמשין בבני מעים. של חולה נשנת ומין בכך משום רפומה, דסיכה מיתקש לשתיה (מנהדרין קא.). מדיבתא ועד עצרתא. מפקח ועל עללת (פסחים מב:). הוי גולה למקום תורה. למקוס שהרב שם (ארוח פ״ד חי״ד). ואל ההרכ שם (אבות פיד מידה). האל תאמר שהיא תבא אחריך. יכא לכאן ואלמוד לפניו (שם). שחבריך יקיימוה בידיך. של מפקוח שיט לך יאמרו לך. נ״א שאם חוליך לשם חלמידים נ״א שאם חוליך לשם חלמידים ני מורה המתחברים עמך ישאו ויתנו עמך שם בהלכה ותבינה (שם). ואל בינתך אל תשען.
אל מאמר איני לריך ללכם לרב
אל מאמר איני לריך ללכם לרב
אלא מעלמי יכול אני לירד
לעומקה, נ״א שלא מהא עלל
לשאול בדבר כל מה שבלבך אלא
היט אוך לשמוע הכל מפיו ואמר כך הבין בתשובתו כדאמרינן הם ואח"כ כתת (שם). לפופי ינוקא. לכורכו בנגדים וקושרו ינוקא. לכורכו בנגדים וקושרו במגורה רחבה וממיישבין פרקי אבריו שהן רכין ונשמטין בחבלי הלידה וקורין אנמלויי"ר בלע"ז לעיל סו:). בגדתאה. שם עירו בגדד. היא עיר החשובה שבבבל משחרכה ככל (ברכות נד: ויבמות סד. בפי' ב) או: דמן כגדת (כתוכות י:) עיר שכככל ושמה (כתוכות י:) עיר שכככל ושמה בגדת, בפסק סדרו של רב שרירא גאון היא מכרת (שם ז:) או: בעל

מוסף תוספות

א. [קשה], היכי שמעינן מהכא דהבאת אלונטית יוהיינו מעלין׳, ואפילו רבנן לא אסרו אלא ביחיד לא אסרו אלא ביחיד כדמוכח מרישא דמתני׳. וי לו בורשא. [וי"ל]. ריטב"א.